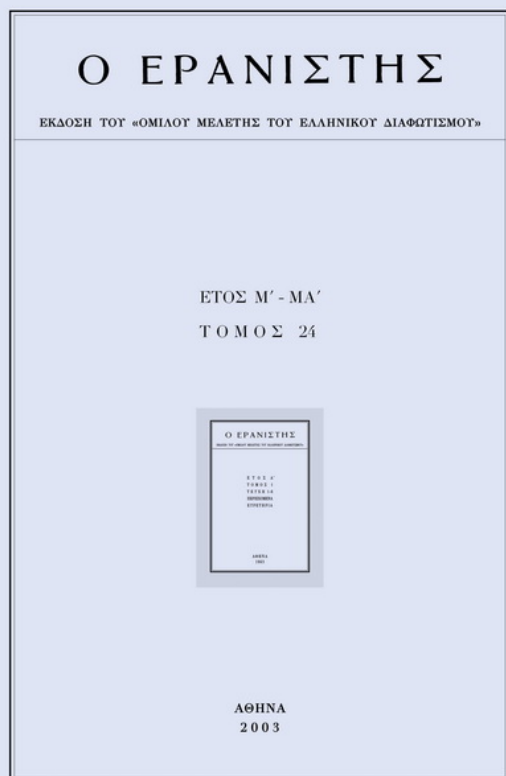

The Gleaner

Vol 24 (2003)

Ο Adam Friedel αυτοβιογραφούμενος

Χαρίκλεια Γ. Δημακοπούλου

doi: [10.12681/er.21](https://doi.org/10.12681/er.21)

To cite this article:

Δημακοπούλου Χ. Γ. (2003). Ο Adam Friedel αυτοβιογραφούμενος. *The Gleaner*, 24, 227–233.
<https://doi.org/10.12681/er.21>

νες συγγραφείς, ώστε ή σπουδή τῶν κειμένων τους νά μὴν περιορίζεται στὴ γλώσσα ἀλλὰ νά ὁδηγεῖται στὴν ἀποκάλυψη καὶ κατανόηση τῶν ἰδεῶν, τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν νοοτροπικῶν συμπεριφορῶν (ἥθη, ἔθιμα, συνήθειες) τῶν προγόνων. Ἐπιπλέον ἀπὸ τὴ γνωριμία αὐτὴ μποροῦσε νά προκύψει καὶ ἡθικὴ ὠφέλεια σὲ ἀντίθεση μὲ τοὺς ἡθικοὺς γιὰ τὴ νεολαία κινδύνους ποὺ ἐνείχε ἡ ἀνάγνωση ὀρισμένων μεταφρασμένων ἀπὸ ξένες γλώσσες μυθιστορημάτων.¹³ Ἀλλὰ μήπως οἱ σκέψεις αὐτὲς τοῦ παραφραστῆ δὲν ἀπηχοῦσαν τὴν ἐκπαιδευτικὴ θεωρία τοῦ Ἰδίου τοῦ Κοραΐ;

Γιὰ νὰ ὁλοκληρωθεῖ ἡ εἰκόνα τῆς προσωπικότητος τοῦ Π. Κ. Ὁθωναίου μᾶς λείπουν ἀκόμη πολλὰ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἴσως θὰ ἐκμαιεύαμε καὶ τὴν ἀπάντησιν στὸ καίριο ἐρώτημα: γιὰτί τελικὰ δὲν ὑπέγραψε τὸ ἔργο του δημοσιεύοντάς το τὸ 1843, τὴ στιγμὴ ποὺ ἓνα χρόνο νωρίτερα ἀνῆγγελλε ἐπὶ νύμῃ ἀπὸ τίς στήλες τῶν δύο μεγαλύτερων ἐφημερίδων τῆς Ἀθήνας τὴν προσεχῆ δημοσίευσή του; Ἡ ἀνωνυμία ποιὸν ἄραγε σκοπὸ ἐξυπηρετοῦσε καὶ ποιά σχέσις μπορεῖ νὰ εἶχε μὲ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ βιβλίον πέρασε ἀπαρατήρητο, ὅσο τουλάχιστο γνωρίζω, ἀπὸ τοὺς κύκλους τῶν λογίων;¹⁴

ΕΜΜ. Ν. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Ο ADAM FRIEDEL ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΟΥΜΕΝΟΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΑΝΟΥ ADAM FRIEDEL πολὺ λίγα εἶναι γνωστά. Συμφώνως πρὸς αὐτά, ἦταν ὑπαξιωματικὸς τοῦ δανικοῦ στρατοῦ κατὰ τοὺς Ναπολεοντείους Πολέμους καὶ μετὰ τὸ τέλος αὐτῶν συνώδευσε εὐγενῆ συμπατριώτη του σὲ ταξίδι ἀνὰ τὴν Ἀνατολή, ἐπεσκέφθη τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἄλλους τόπους τῆς Ὁθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας καὶ κατέληξε στὴν Ζάκυνθο κατὰ τίς παραμονὲς τοῦ Ἀγῶνος τῆς Παλιγγενεσίας. Μετὰ τὴν ἔκρηξιν τῆς Ἐπανα-

13. Ὁ.π., σ. ξ'.

14. Θὰ περίμενε κανεὶς π.χ. νὰ τὸ παρουσιάσει ἢ νὰ ἀναφερθεῖ σ' αὐτὸ τὸ κοραϊκῆς ἰδεολογίας περιοδικὸν Ἀποθήκη τῶν Ὠφελίμων Γνώσεων, Σμύρνη 1837-1844, βλ. Κων. Π. Δεμερτζής, ἐπιμ., *Τὸ περιοδικὸν Ἀποθήκη τῶν Ὠφελίμων Γνώσεων*, Ἀθήνα 1970, ἀνατύπωση τοῦ εὐρετηρίου ἀπὸ τὰ *Μικρασιατικὰ Χρονικὰ* 14 (1968), 371-515 καὶ Παυλῖνα Νάσιουτζικ, *Ἀμερικανικὰ ὁράματα στὴ Σμύρνη τὸν 19ο αἰῶνα*, Ἀθήνα 2002, μέρος Ε' «Ἡ περίπτωσις τῆς Ἀποθήκης τῶν Ὠφελίμων Γνώσεων», σ. 261-365. Τὸ ἀγνόησε ἐπίσης καὶ τὸ περιοδικὸν *Φιλολογία*, 1841-1844, βλ. Ἑλένη Χρ. Πολίτου, *Τὸ περιοδικὸν «Φιλολογία»*, Ἀθήνα 1970, ἀνατύπωση ἀπὸ τὰ *Μικρασιατικὰ Χρονικὰ* 14 (1970), 95-117, γιὰ νὰ περιοριστῶ στὰ δύο μακροβιότερα ποὺ ἐκδίδονταν τὴν ἐποχὴ αὐτὴ στὴ Σμύρνη.

στάσεως ό Friedel μετεκινήθη στήν Πελοπόννησο καί κατετάγη ώς έθελον-τής. Έδήλωσε ότι ήταν ύπολοχαγός καί ότι τό πλήρες όνομά του ήτο Adam βαρώνος Friedel von Friedelsburg. Ίσχυριζόταν ότι στήν Δανία ύπήρχε με-γάλος πατρογονικός πύργος καί ότι ή οίκογένειά του διατηρούσε λαμπρές σχέσεις μέ τούς σπουδαιότερους άριστοκρατικούς οίκους τής Εύρώπης. Ή γλωσσομάθεια καί ή καλλιέργειά του τόν κατέστησαν έμπιστο τοῦ Δημητρί-ου Ύψηλάντου. Αναφέρεται ότι ήταν έντυπωσιακός άνθρωπος: ύψηλός, ρι-κνός καί διοπτροφόρος καί ότι περιεφέρετο ζωσμένος μακριά σπάθη ούσσά-ρου. Δέν εἶναι γνωστό εάν καί σέ ποιές πολεμικές έπιχειρήσεις έλαβε μέρος.¹

Άπό έπίσημες έλληνικές πηγές βεβαιώνεται ότι άντετέθη στόν Friedel ή σχεδίαση καί ή έπιστάσια τής κατασκευής «φιλοκάλως» τών πρώτων σφραγίδων τοῦ ένιαίου καί άνεξαρτήτου έλληνικοῦ κράτους κατὰ Μάρτιο 1822. Στό έργο αὐτό συνεργάσθηκε μέ τόν έπανειλημμένως άναδειχθέντα σέ ύπουργό Στρατιωτικῶν Παναγιώτη Γ. Ρόδιο (1778-1849).² Άλλη άπο-στολή ή όποία άντετέθη στόν Friedel ήταν ή προπαρασκευή τών άναγκαιῶν καταλυμάτων τών βουλευτῶν στό "Άργος (Μάιος 1822) κατὰ τήν προσω-ρινή μεταφορά τής έδρας τής Διοικήσεως.³ Για τό θέμα αὐτό συνεργάσθηκε μέ τόν παραστάτη (βουλευτή) Πελοποννήσου Ίωάννη Βαρβάτη.⁴

1. Πληροφορίες γιά τόν Friedel βλ. έν Wilhelm Barth καί Max Kehrig-Korn, *Die Philhellenenzeit von der Mitte des 18. Jahrhunderts bis zur Ermordung Kapodistrias' am 9. October 1831*, Μόναχο 1960, σ. 119-120. Πρβ. William St. Clair, *That Greece might still be free. The Philhellenes in the War of Independence*, Λονδίνο 1972, σ. 89-90 καί Κυρ. Συμπούλου, *Πώς εἶδαν οἱ Ξένοι τήν Έλλάδα τοῦ '21*, τ. Α' (1821-1822), 'Αθήνα 1979, σ. 98. Βλ. καί Karl Dietrich, *Deutsche Philhellenen in Griechenland, 1821-1822*, 'Αμβούργο 1929, σ. 42-43, Carl Theodor Striebeck, *Mittheilungen aus dem Tagebuche des Philhellenen C. T. Striebeck*, 'Ανόβερο 1834, σ. 160-163. Βλ. καί David Howarth, *The Greek Adventure. Lord Byron and other eccentrics in the War of Independence*, Λονδίνο 1976, σ. 90.

2. Βλ. έγγραφο Μινιστερίου τών Έσωτερικῶν πρὸς τήν Γερουσία τής Πελοποννή-σου, ύπ' αριθμ. 249 τής 23ης Μαρτίου 1822, έν Κορίνθω, Γενικά 'Αρχεῖα τοῦ Κράτους (έφεξής Γ.Α.Κ.), 'Αρχεῖον Βλαχογιάννη, κυτίο 6 (Σφραγίδες). "Όμοιο πρὸς τόν «Κύριον 'Αδάμ δέ Φρίδελον», Κόρινθος, 23 Μαρτίου 1822, περὶ τής αναθέσεως σέ αὐτόν τής έπι-στασίας κατασκευής τών σφραγίδων τής Διοικήσεως (αὐτόθι). Όμοιο πρὸς τόν Παν. Ρό-διο, ύπ' αριθμ. 251 τής 23ης Μαρτίου 1822, περὶ έπιστασίας («μετὰ τοῦ Βαρόν Φρίδελ») τής κατασκευής τών σφραγίδων «φιλοκάλως» (αὐτόθι), καί αναφορά Σπυρ. Παπαλεξο-πούλου πρὸς τό Μινιστέριο τών Έσωτερικῶν, 31 Μαρτίου <1822>, περὶ όλοκληρώσεως κατασκευής τών κρατικῶν σφραγίδων (αὐτόθι).

3. Περὶ τών μεταβολῶν τής έδρας τής Διοικήσεως κατὰ τήν περίοδο τής Προσω-ρινῆς Διοικήσεως τής Έλλάδος καί έκείνη τής Έλληνικῆς Πολιτείας βλ. Χαρίκλ. Γ. Δη-μαχοπούλου, «Τό Ναύπλιο» 'Εδρα τής Διοικήσεως (Κυβερνήσεως), 1823-1834», *Ναυ-πλαϊκά 'Ανάλεκτα*, 3(1998), 112-125.

4. Αναφορά 'Ι. Βαρβάτη καί 'Αδάμ δέ Φρίδελ πρὸς τό Βουλευτικόν Σῶμα, "Άργος,

Μεταξὺ Μαΐου καὶ Ἰουνίου 1822 ὁ Friedel εὐρέθη σὲ δύσκολη θέση ὅταν ἔφθασε στὸ Ἄργος ὁ συμπατριώτης του Δανὸς ἀνθυπολοχαγὸς Walde-
mar von Qualen (1799 -3 Ἰουλίου 1822). Ὁ Qualen ὑποστήριξε ὅτι ὁ Friedel
δὲν ἦταν εὐγενὴς καὶ βεβαίως ὄχι ἀξιωματικὸς τοῦ δανικοῦ στρατοῦ. Οἱ
ἀξιωματικοὶ τοῦ Τακτικοῦ Σώματος ἐθεώρησαν τότε ὅτι εἶχαν θιγῇ καὶ
«ἀπέβαλαν» τὸν Friedel, ὁ ὁποῖος εἶχε διατελέσει μέλος τῆς ἀρμοδίας ἐπι-
τροπῆς πρὸς κατὰταξη τῶν φιλελλήνων σὲ αὐτό.⁵

Τὸ 1823 ταξίδευσε στὴν Αἴγυπτο μὲ τὸν σκοπὸ νὰ συγκεντρώσῃ χρή-
ματα ὑπὲρ τοῦ Ἀγῶνος ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ ὁμογενεῖς, χωρὶς ὅμως ἐπιτυχία.⁶
Περὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ 1824 ἐπισημαίνεται στὸ Μεσολόγγι, πλησίον τοῦ Λόρ-
δου Βύρωνος, καὶ ἐντεταγμένος στὸ σῶμα ποὺ εἶχε συγκροτηθῇ ὑπὸ τὸν
William Parry.⁷ Τὸν Μάρτιο τοῦ 1824 καὶ ἐνῶ ὁ Friedel εὐρίσκετο στὴν Κε-
φαλληνία ὁ Ἰωάννης-Ἰάκωβος Meyer ἐδημοσίευσε στὰ *Ἑλληνικά Χρονικά*
προειδοποίησι (5 Μαρτίου 1824) ὑπογραφομένη: «Οἱ ἐν Ἑλλάδι παραστά-
ται τῆς Γερμανο-Ἑλβετικῆς Ἑταιρείας», μὲ τὴν ὁποία οἱ γράφοντες εἰδο-
ποιούσαν τὴς φιλελληνικῆς ἐταιρεῖας τῆς Εὐρώπης νὰ μὴν ἐπικοινωνήσουν
μὲ τὸν Δανὸ ἀξιωματικόν, διότι ἦταν ἀπατεώνας.⁸ Τότε ὁ Friedel ἀνεχώρησε
ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατέφυγε στὸ Λονδίνο. Ἐκεῖ νυμφεύθηκε τὴν ἀδελφὴν
ἀρχιπυροτεχνουργοῦ τοῦ στρατιωτικοῦ σώματος τοῦ Βύρωνος καὶ ἀνοιξε
λιθογραφεῖο.⁹

Ἀπὸ τὸ κατὰσθημα αὐτὸ ἐξέδωσε κατὰ τὰ ἔτη 1825 καὶ 1826 σειρὰ 24

22 Μαΐου 1822, περὶ προπαρασκευῆς τῶν καταλυμάτων τῶν ὑπουργείων καὶ τῶν βου-
λευτῶν, *Ἀρχεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Παλιγγενεσίας, 1821-1832. «Αὐτὰ Ἑγγραφα» Α' καὶ Β' Βουλευτικῆς Περιόδου*, τ. 1, Ἀθήνα 1976, σ. 187.

5. Κυρ. Σιμοπούλου, *ἐνθ' ἄνωτ.*, σ. 98.

6. Αναφορὰ Γ. Μιχαήλ Τζάνου πρὸς τὴν Διοίκηση, Αἴγυπτος 8 Σεπτεμβρίου 1823,
περὶ ἀφίξεως τοῦ «Μπαρὸν δὲ Φρίδελ» στὴν Αἴγυπτο πρὸς συλλογὴ ἐράνων μὲ ἐντολὴ
τῆς Διοικήσεως, *Ἀρχεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Παλιγγενεσίας, 1821-1832. «Αὐτὰ Ἑγγραφα» Α' καὶ Β' Βουλευτικῆς Περιόδου*, τ. 3, Ἀθήνα 1978, σ. 92-93.

7. Βλ. W. St. Clair, *ἐνθ' ἄνωτ.*, σ. 177.

8. Βλ. Ἐπιστολὴς Friedel πρὸς Ἀλέξ. Μαυροκορδάτον καὶ πρὸς τὸ Βουλευτικὸ
Σῶμα, Κεφαλληνία, 24 Μαρτίου 1824, *Ἀρχεῖον Μαυροκορδάτου*, τχ IV, Ἀθήνα 1974, σ.
275-277 [*Μνημεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν*, τ. Ε']. Σὲ ἀμφο-
τέρα τὰ ἔγγραφα, διατυπωμένα στὴν ἐλληνικὴ ἀπὸ τὸν Friedel, προκαλεῖ ἐντύπωση ἡ
ἄρτια γνώση τῆς γλώσσας. Πρόκειται γιὰ τὴν διαμαρτυρίαν τοῦ Friedel κατὰ τοῦ δημοσι-
εύματος τῆς ἐφ. *Ἑλληνικά Χρονικά* (βλ. φ. 19 (5 Μαρτίου 1824), σ. 4). Φαίνεται ὅτι τὸ
Βουλευτικὸ Σῶμα δὲν ἔδωσε συνέχεια στὴν διαμαρτυρίαν τοῦ Friedel. Βλ. Πρακτικὰ Βου-
λευτικοῦ Σώματος τῆς 24ης Μαΐου 1824, *Ἀρχεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Παλιγγενεσίας μέχρι
τῆς Ἐγκαταστάσεως τῆς Βασιλείας, Πρακτικὰ Βουλευτικοῦ Σώματος Β' Περιόδου*,
Ἀθήνα 1972, σ. 287.

9. Βλ. W. St. Clair, *ἐνθ' ἄνωτ.*, σ. 177.

ἐκ τοῦ φυσικοῦ σχεδιασμένων προσωπογραφιῶν Ἑλλήνων πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἡγετῶν. Στὸ Α' μέρος περιελήφθησαν προσωπογραφίες τῶν: Ἀλεξ. Μαυροκορδάτου, Δημ. Ὑψηλάντου, Θ. Κολοκοτρώνη, Μπουμπουλίνας, Νικηταροῦ, Π. Μαυρομιχάλη, στὸ Β' μέρος ἐκεῖνες τῶν: Λόρδου Βύρωνος, Μαντώσ Μαυρογένους, Ἰω. Κωλέττη, Κων. Κανάρη, Ὁδ. Ἀνδρούτσου, Πανούτσου Νοταρᾶ, στὸ Γ' μέρος τῶν: Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ, Χουρσίτ Πασᾶ, Ἀνδρ. Μιαούλη, Καπουδᾶν Πασᾶ Ἀλῆ Μπέη, τοῦ Γάλλου φιλέλληνα ἄξιωματικοῦ Baleste (Μπαλέστρα) καὶ τοῦ Φωτίου Καραπάνου. Στὸ Δ' καὶ τελευταῖο μέρος περιελήφθησαν οἱ εἰκόνες τῶν: Παπαφλέσσα, Ἰω. Σκανδαλίδου, τοῦ Ἀρχοντος τῆς Λεβαδείας Ἰω. Λογοθέτου, Ἰω. Μαυρομιχάλη, Νόττη Μπότσαρη καὶ τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ τῶν Ἰωαννίνων. Ἡ σειρὰ ἐγνώρισε μεγάλη ἐκδοτικὴ ἐπιτυχία καὶ ἐπανεξεδόθη ἐπανειλημμένα (1827, 1828, 1829, 1830, 1832 δίδ). Μερικὲς μορφὲς παραλλάσσουν ἀπὸ ἐκδοσὴ σὲ ἐκδοσὴ, ὅχι ὁμῶς στὴν φυσιογνωμία, ἀλλὰ στὴν στάση καὶ τὰ ἐνδύματα.¹⁰ Μία ἀπὸ τὲς ἐκδόσεις εἶναι πράγματι πολὺ φροντισμένη.

Οἱ ἐπίσημες πληροφορίες περὶ τοῦ Friedel ἀπὸ τὲς γνωστὲς πηγὲς καὶ τὴν βιβλιογραφία ὁλοκληρώνονται διὰ τῆς κατὰ τὸ 1849 ἀπονομῆς σὲ αὐτὸν τοῦ Ἀριστείου τοῦ Ἀγῶνος γιὰ τὲς στρατιωτικὲς ἐκδουλεύσεις του, καθὼς καὶ τοῦ Ἀργυροῦ Σταυροῦ τοῦ Τάγματος τοῦ Σωτῆρος.¹¹ Παρὰ μὲν ἄγνωστο ἀκόμη πότε καὶ ποῦ ἀπεβίωσε.

Περὶ σότρες πληροφορίες περὶ τοῦ ἀνδρὸς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀντλήσωμε ἀπὸ μακρὸ ἀνέκδοτο μνημόνιο πρὸς τὸν Βασιλέα Γεώργιο Α', ἀποκείμενο στὸ φυλασσόμενο στὰ Γενικά Ἀρχεῖα τοῦ Κράτους, Ἀρχεῖο Βλαχογιάννη, καὶ γραμμένο ἰδιοχείρως ἀπὸ τὸν Friedel κατὰ τὸ 1865.¹² Τὸ κείμενο τοῦ μνημονίου ἀποτελοῦσε καταφανῶς συνοδευτικὸ ἐγγράφο αὐτοτελοῦς ἀναφορᾶς καὶ συνοδευόταν ἀπὸ σειρὰ δικαιολογητικῶν τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ γράφοντος, ποὺ ἐπιζητοῦσε τὴν ἀπονομὴ συντάξεως λόγῳ γήρατος καὶ τῶν πρὸς τὴν Ἑλλάδα ὑπηρεσιῶν του. Ἀπὸ τὸ μνημόνιο προκύπτουν οἱ ἐξῆς ὅχι πλούσιες πληροφορίες:

Ὁ Adam Friedel δηλώνει ὅτι ἦταν πράγματι Δανὸς καὶ ὅτι εἶχε γεννηθῇ κατὰ τὸ 1783, ὅπως προκύπτει ἐκ τῆς ἀναφερομένης στὸ μνημόνιο

10. Adam de Friedel, *The Greeks. Twenty four portraits with biographical and historical descriptions in four parts of six portraits each of the principal leaders and personages who made themselves most conspicuous in the Greek Revolution from the Commencement of the Struggle*. Βλ. Α. Δρούλια, *Philhellénisme, Ouvrages, inspirés par la Guerre de l'Indépendance Grecque, 1821-1833. Répertoire Bibliographique*, Ἀθήνα 1974, λήμματα 752, 1125, 1126, 1304, 1513, 1733, 1842, 1981, 1982.

11. Βλ. ἐφ. Αἰών, φ. 994 (31 Αὐγούστου 1849), ὅπου καὶ ἐλάχιστα βιογραφικὲς πληροφορίες.

12. Γ.Α.Κ., Ἀρχ. Βλαχογιάννη, κυτίο 5.

ήλικίας του κατά τὸ 1865 (82 ἐτῶν). Σὲ ἡλικία 17 ἐτῶν κατετάγη στὸ σῶμα τῶν Seelandische Jäger καὶ κατὰ τὸ 1807 στὸ Στρατιωτικὸ Κολέγιο τῆς Κοπεγχάγης, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀπεφοίτησε κατὰ τὸ ἐπόμενο ἔτος καὶ κατετάγη ὡς ἀνθυπολοχαγὸς στὸ Τάγμα Ἐλαφροῦ Πεζικοῦ τοῦ Χόλσταϊν. Μετὰ τὸ τέλος τῶν Ναπολεοντείων Πολέμων ἀπεστρατεύθη καὶ τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1816 διορίσθηκε στὴν Τελωνιακὴ Ὑπηρεσία στὸ Horsens. Ὁ Friedel ὅμως δὲν ἦταν κατάλληλος γιὰ τὴν ἐργασία αὐτὴ καὶ ἐζήτησε τὴν «ἄφεσή» του, ὥστε νὰ συνοδεύσῃ τὸν ἀδελφὸ του ἱατρὸ βαρῶνο Eduard Friedel σὲ ἀποστολὴ στὴν Ρωσία, ὅπου ὁ τελευταῖος ὑπηρετοῦσε στὴν Αὐλὴ τοῦ τσάρου Ἀλεξάνδρου Α΄. Κατὰ τὴν παραμονή του στὴν Ρωσία (στὴν Πετρούπολη καὶ τὴν Μόσχα), μυήθηκε στὴν σχηματιζομένη τότε Φιλικὴ Ἑταιρεία ἀπὸ τὸν Δημήτριον Ὑψηλάντη καὶ τὸν ἀκολούθησε ἀργότερα κατὰ τὴν ἀθοδό του στὴν Ἑλλάδα. Κατὰ τὴν διαμονή του στὴν Ρωσία ἐξετέλεσε μυστικὴ ἀποστολὴ σὲ ποικίλες πόλεις τῆς ἐπαρχίας καὶ γνωρίσθηκε μὲ τὸν Σύμβουλο τῆς Ἐπικρατείας ἐν Ρωσίᾳ Θεόδ. Νέγρη.¹³ Ἐφθασε μέχρι τὴν Μπουχάρα καὶ μετὰ ἀπὸ ποικίλες περιπέτειες μέσω τῆς ταταρικῆς στέππας κατέληξε μέσω Τιφλίδος καὶ τῆς χερσονήσου τῆς Κριμαίας στὴν Ὁδησσὸ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1821.

Ἀπὸ τὴν Ὁδησσὸ ἀνεχώρησε ὡς ἀπεσταλμένος τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας γιὰ τὸ Ἄργος, μέσω Κωνσταντινουπόλεως καὶ Κέας, καὶ διαπεραιώθηκε στὴν Πελοπόννησο. Στὸ Ἄργος προσκολλήθηκε στὴν ἀκολουθία τοῦ Δημητρίου Ὑψηλάντου καὶ ἔτσι ἐγνώρισε προσωπικὰ τοὺς κορυφαίους στρατιωτικοὺς ἡγῆτορες τῆς ἐπαναστατημένης Ἑλλάδος: Θεόδ. Κολοκοτρώνη, Νικηταρᾶ, Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη, Μάρκο Μπότσαρη κ.ἄ. Ἀκολούθησε τὸν Ὑψηλάντη στὴν Πιάδα κατὰ Δεκέμβριον 1821 καὶ («παρέστη») κατὰ τίς ἐργασίες τῆς συγκληθείσης ἐκεῖ Α΄ Ἐθνικῆς Συνελεύσεως. Στὸ μνημονίό του ὁ Friedel ἰσχυρίζεται ὅτι ὑπῆρξε ὁ ἐμπνευστὴς τῆς μορφῆς τῆς ἐλληνικῆς σημαίας κατὰ τὸ πρότυπο τῆς δανικῆς (Dannebrog). Τὸ σχετικὸ διάταγμα ἐξεδόθη στὴν Κόρινθο τὴν 15ῃ Μαρτίου 1822.¹⁴

13. Ὁ μνημονεύμενος ὡς σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας στὴν Ρωσία δὲν ὑπῆρξε ὁ Θεόδωρος Νέγρης, ἀλλὰ ὁ Ἀλέξανδρος Θεοδώρου Νέγρης (1782; - Ὁδησσὸς 1856), ἐκ πατρὸς θεῖος τοῦ πρώτου προέδρου τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ πρώτου ὑπουργοῦ Ἑξωτερικῶν τοῦ ἐλευθέρου ἐλληνικοῦ κράτους. Στὸ συγκεκριμένο σημεῖο ὁ Friedel εἶτε δὲν διατηροῦσε σαφεῖ ἀνάμνηση λόγῳ ἡλικίας εἴτε ἀνεφέρετο σὲ γεγονότα ποὺ δὲν εἶχε ζήσει ὁ ἴδιος καὶ συνεπῶς δὲν ἐγνώριζε, ἀλλὰ ἤθελε νὰ προβάλῃ («περγαμηνές») δράσεως καὶ γνωριμιῶν. Περὶ τῶν σχέσεων τῶν οἰκογενειῶν Νέγρη καὶ Ὑψηλάντου βλ. Γεωργ. Δ. Δημακοπούλου, «Ἡ δῆθεν κληρονομικὴ νόσος τῶν Ὑψηλάντων», *Δελτίον τῆς Ἑραλδικῆς καὶ Γενεαλογικῆς Ἑταιρείας τῆς Ἑλλάδος*, 10 (1996) – *Πρακτικὰ Β΄ Πανελληνίου Συμποσίου Γενεαλογικῆς καὶ Ἑραλδικῆς Ἐπιστήμης*, 23-25 Ὀκτωβρίου 1992, Ἀθήνα 1996, σ. 271-289.

14. Βλ. Διακήρυξή τοῦ Προέδρου τοῦ Ἐκτελεστικοῦ Σώματος ὑπ' ἀριθμ. 540, Κό-

Ἐν συνεχείᾳ ἀνετέθησαν σὲ αὐτὸν ἀπὸ τὴν Διοίκηση τῆς Α' καὶ Β' Βουλευτικῆς Περιόδου ἐμπιστευτικὲς ἀποστολὲς στὴν Κόρινθο (πιθανῶς πρόκειται γιὰ τὴν χάραξη τῶν κρατικῶν σφραγίδων), στὸ Ἄργος, στὴν Τριπολιτσά, στὴν Ἀθήνα, στὴν Ἀλεξάνδρεια, στὸ Κάιρο, τελικὰ δὲ συνώδευσε τὸν Ἑμμ. Τομπάζη ὡς Ἀρμοστή στὴν Κρήτη.¹⁵

Κατὰ τὸ αὐτὸ μνημόνιο, οἰκογενειακοὶ λόγοι ἀνάγκασαν τὸν Friedel νὰ ἐπιστρέψῃ προσωρινῶς στὴν Δανία, ἀκολούθως δὲ νὰ μεταβῇ στὸ Λονδίνο μὲ συστατικὲς ἐπιστολὲς τοῦ Λόρδου Βύρωνος καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου γιὰ νὰ ἔλθῃ σὲ ἐπικοινωνία μὲ τὸ ἐκεῖ Φιλελληνικὸ Κομιτάτο. Ὁ φιλελληνικὸς ἐνθουσιασμὸς ποὺ ἐπικρατοῦσε στὴν βρεταννικὴ πρωτεύουσα ἔδωσε τὴν ἰδέα στὸν Friedel νὰ ἐκδώσῃ «βιογραφικὸ ἔργο» περὶ τῶν Ἑλλήνων ἡγετῶν συνοδευόμενο ἀπὸ 24 προσωπογραφίες τῶν σημαντικωτέρων ἐξ αὐτῶν. Ἡ σειρὰ ἐγνώρισε μεγάλη ἐπιτυχία καὶ πωλήθηκε στὴν Εὐρώπη, τίς Ἠνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς καὶ τίς Ἰνδίες! Ἐνθουσιώδης ὑποστηρικτὴς τῆς ἑλληνικῆς ὑποθέσεως ὁ Friedel κατέστη μέλος τῆς Φιλανθρωπικῆς Ἑταιρείας, πρόεδρος τῆς ὁποίας ἦταν ὁ Πρίγκηψ Αὐγούστος, Δουξ τοῦ Sussex (1773-1843), ἀδελφὸς τοῦ ἀντιβασιλέως καὶ ἐν συνεχείᾳ βασιλέως τῆς Μεγ. Βρεταννίας Γεωργίου Δ'. Ὁ Friedel ἔδρυσε στὸ Λονδίνο τὴν γκαλλερὶ «Adelaide» καὶ ἔγινε μέλος πολιτικῶν λεσχῶν.

Ὅπως ὁ ἴδιος ὑπεστήριξε, τὸ ἀγγλικὸ κλῆμα ἔβλαψε τὴν ὑγεία του καὶ ἔτσι ἀναγκάσθηκε τὸν Ἰούλιο τοῦ 1845 νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Λονδίνο, μὲ διαβατήριο ἐκδοθὲν ἀπὸ τὸν Δανὸ πρέσβη στὴν βρεταννικὴ Αὐλὴ κόμητα Reventlau, καὶ μέσω Παρισίων καὶ Μασσαλίας νὰ ἐγκατασταθῇ στὴν Νίκαια. Μετὰ δύο ἔτη ἀνεχώρησε γιὰ τὴν Ἰταλία, ὅπου ἐταξίδευσε στὴν Γένουα καὶ τὰ Λουτρά τῆς Lucca. Λόγω τῆς ἐκρήξεως ἐπαναστάσεως στὴν Τοσκάνη, ἀνεχώρησε μέσω Νεαπόλεως γιὰ τὴν Ζάκυνθο καὶ τελικῶς ἔφθασε στὴν Ἀθήνα τὸν Μάρτιο τοῦ 1849. Τότε ἐχρησιμοποίησε τίς παλαιὰς πολιτικὲς γνωριμίες του, καὶ ὅπως ἀναφέρει ἔτυχε καλῆς ὑποδοχῆς ἀπὸ τὰ μέλη τῆς

ρινθος, 15 Μαρτίου 1822, Ἀρχεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Παλιγγενεσίας μέχρι τῆς Ἐγκαταστάσεως τῆς Βασιλείας, τ. Α' (Α' Βουλευτικὴ Περίοδος, 1822-1823), Ἀθήνα 1972, σ. 322 καὶ Χαρίκλ. Γ. Δημακοπούλου, «Ἡ καθιέρωσις νέου ἐθνικοῦ θυρεοῦ κατὰ τὸ 1832», Δελτίον τῆς Ἑραλδικῆς καὶ Γενεαλογικῆς Ἑταιρείας τῆς Ἑλλάδος, 10 (1996) – Πρακτικὰ Β' Πανελληνίου Συμποσίου Γενεαλογικῆς καὶ Ἑραλδικῆς Ἐπιστήμης, 23-25 Ὀκτωβρίου 1992, σ. 191-214, ἰδία σ. 193-194.

15. Βλ. Ἰάκ. Ν. Τομπάζη, Ἀδελφοὶ Ἰάκωβος καὶ Μανώλης Τομπάζης. Συμβολὴ εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἑθνικῆς Παλιγγενεσίας, Ἀθήνα 1902 [Βιβλιοθήκη Μαράσλη]. Στὰ πρόσωπα ποὺ συνώδευσαν τὸν Μ. Τομπάζη κατὰ τὴν ἀποστολὴν του στὴν Κρήτη δὲν φαίνεται νὰ συναριθμεῖται καὶ ὁ Friedel (σ. 87-88). Βλ. καὶ Ν. Β. Τομαδάκης, «Τὰ ἐν Κρήτῃ πολιτεύματα, 1821-1824. Μιχαὴλ Ἀφεντούλιεφ, Μανώλης Τομπάζης, Ἰω. Σκυλίτσης-Ὀμηρίδης, Γ. Καλαμαράς», Δελτίον τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας τῆς Ἑλλάδος, 15 (1961), 3-52.

Βουλῆς καὶ τῆς Γερουσίας, ἔγινε δεκτὸς σὲ δύο ἀκροάσεις ἀπὸ τὸν βασιλέα Ὁθωνα καὶ τιμῆθηκε μὲ τὸν Ἀργυρὸ Σταυρὸ τοῦ Τάγματος τοῦ Σωτῆρος.

Μετὰ τὴν ἀποκατάσταση τῆς υἱείας του ἐταξίδευσε στὴν Σμύρνη καὶ ἐδίδαξε ἐπὶ διετία στὸ ἐκεῖ Ἑλληνικὸ σχολεῖο. Ἀπὸ τὴν Σμύρνη ἐπῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου παρέμεινε καὶ κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Κριμαϊκοῦ Πολέμου. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς παραμονῆς του στὴν Πόλη ἐφιλοτέχνησε καὶ ἐξέδωσε λιθογραφικὰ εἰκόνες τοῦ Μεγάλου Βεζύρη, τοῦ Βρεταννοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνοῦ πρεσβευτοῦ, καθὼς καὶ διπλωματικῶν ἀντιπροσώπων ἄλλων κρατῶν, ὅπως καταθέτει ὁ ἴδιος.¹⁶

Προβλήματα υἱείας τὸν ἐξανάγκασαν νὰ ἀναζητήσῃ θεραπεία στὴν Βοημία καὶ τὰ λουτρὰ τοῦ Baden-Baden, ἀλλὰ χωρὶς οὐσιώδη ἀνακούφιση. Κατόπιν αὐτοῦ ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἑλλάδα μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἐπιτύχῃ βάρσει νόμου τοῦ 1822¹⁷ τὴν συνταξιοδότησή του ὡς φιλέλληνας. Ἐξῆς στὴν Ἀθήνα κατὰ τὸ διάστημα 1861-1863, χωρὶς νὰ εὐδοκιμήσῃ ἡ προσπάθειά του εἴτε ἐξ αἰτίας τῶν συνεχῶν μεταβολῶν τῶν κυβερνήσεων εἴτε λόγω ἐλλειμμάτων τοῦ κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ. Ἐγκατέλειψε τὴν χώρα λόγω τῶν ταραχῶν τῆς περιόδου τῆς Μεσοβασιλείας καὶ ἐγκατεστάθη προσωρινῶς καὶ πάλιν στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἀπὸ ἐκεῖ ἔσπευσε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἀθήνα γιὰ λίγες ἡμέρες κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ 1865. Τότε ἀπηύθυνε τὸ αἶτημά του γιὰ συνταξιοδότηση πρὸς τὸν συμπατριώτη του νέου βασιλέα τῶν Ἑλλήνων Γεώργιο Α΄.

Δυστυχῶς δὲν διασώζονται τὰ συνοδευτικὰ ἔγγραφα τοῦ ἐν λόγω μνημονίου οὔτε καὶ ἡ βασικὴ ἀναφορά. Συνεπῶς δὲν εἶναι γνωστὴ ἡ ἀκριβὴς ἡμερομηνία οὔτε καὶ ἡ τύχη τοῦ αἰτήματος τοῦ Friedel καὶ ἔτσι δὲν εἶναι δυνατὸν ἡ ἱστορικὴ παρατήρηση νὰ διαπιστώσῃ τὴν ὀρθότητα τοῦ συνόλου τῶν ἰσχυρισμῶν του. Πιθανολογοῦμε ὅτι θὰ ἀπεβίωσε εἴτε στὴν Ἀθήνα εἴτε στὴν Κωνσταντινούπολη. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι δὲν ἐπέστρεψε στὴν γενέτειρά του μετὰ τὸ 1824.

ΧΑΡΙΚΑΕΙΑ Γ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

16. Βλ. καὶ ἐφ. Αἰών, φ. 1298 (4 Ὀκτωβρίου 1852), σ. 3, ὅπου διατυπώνεται ἐκκλήση γιὰ συνδρομητὰς πρὸς λιθογραφικὴ ἐκδόση τῆς προσωπογραφίας τοῦ Ἑλληνοπρεσβευτοῦ Ἀνδρ. Μεταξᾶ, ὅπως εἶχε φιλοτεχνηθῇ ἀπὸ τὸν Friedel.

17. Εἰδικὴ συνταξιοδοτικὴ ρύθμιση δὲν ὑπῆρξε κατὰ τὸ 1822, οὔτε ἦταν δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ. Ἐν τούτοις, οἱ ἀπαιτήσεις τῶν στρατιωτικῶν ἐθεμελιώθηκαν ἀργότερα, ὅταν ἐτέθη θέμα ἀμοιβῆς τῶν ἐκδουλεύσεών τους, στὰ ἄρθρα μγ' καὶ ρη' τοῦ Προσωρινοῦ Πολιτεύματος τῆς Ἑλλάδος τοῦ 1822 καὶ στὶς συναφεῖς διατάξεις τῶν ἐπομένων Συνταγμάτων. Οἱ συνταξιοδοτικὲς ρυθμίσεις ἐβράδυναν πολὺ καὶ κατέληξαν σὲ συστηματοποίησή τους μόνις κατὰ τὸ 1852 διὰ τοῦ νόμου ΣΕ' τῆς 19ης Αὐγούστου 1852 περὶ τῶν συντάξεων τοῦ Στρατοῦ τῆς Ἑρῆς (Ἐφημερὶς τῆς Κυβερνήσεως, φ. 34 (25 Αὐγ. 1852), σ. 229-232).